

کسوف در منظومه ارزش‌ها

یادمان بیست‌ویکمین سالگرد ارتحال بنیانگذار جمهوری اسلامی

حمیدرضا آذیر

بنیاد پژوهش‌های اسلامی - مدیر گروه ترجمه عربی

از دل‌ها کنده شود. آن چهره پرتوفشان که نزدیک به ده سال به چشم می‌آمد و چشم نافذ آن دنیاگریز که تا ژرفای وجود آدمی رخنه می‌کرد دیگر از میانه رخت بر بسته سرایی را گزیده بود که یادش لحظه‌ای او را رها نکرد و به‌سان جلودارش مولی‌الموالی علی عَلَيْهِ السَّلَام نفس آسوده را از او ستانده بود و از همین رو در واپسین دم با دلی آرام از این گذرگاه گذشت بی‌آن‌که جز از خدا، ترس را نیازمود و هراس از هیچ رویدادی را نچشید تا جایی که مرگ را هم با همه هراس‌آوری چونان بره‌ای رام به سینه فشرده.

دو دهه از آن روز حادثه می‌گذرد؛ روزی آبستن رخدادی که نظاره‌کنندگان اگر هم بخواهند نخواهند توانست حتی جزئیات آن را از بستر ذهن بزایند.

بامداد تب‌آلودی بود و اگر چه آن پیشوای مرشد سالیان عمرش فزونی گرفته چند شب بود که در بستر بیماری به سر می‌برد لیک باز هم خبر آن بامداد با آهنگ بغض‌آلود گوینده، بغض پنهان ملت‌ی منتظر را هویدا کرد و بانگ خاموش در سویدای دل‌ها را برآورد.

آری آن‌که توانسته بود چنان آسان بر دل‌ها چیرگی یابد باید هم چنین دشوار

در این روز عارفی معنا یافته را به خاک سپردند که به گواهی دشمنان مفاهیمی را با خود به خاک بُرد که یافتن دوباره آن به دست نیاید الا به روزگاران. آن کس که دنیا با همه فریبندگی‌ها نتوانست او را به خود کشد چنین بی‌محابا و بی‌اعتنا سوی سرای سرمدی می‌شتابد و رخت در خانه خلود می‌افکند. آری ثمره دنیاگریزی و ساده‌زیستی به هیچ گرفتن مرگ و سبک انگاشتن آن است.

جماعت خداترس و آخرت‌خواه همواره در طول تاریخ آسان زیسته‌اند و آسان‌تر، از این سرای فریب گریخته‌اند، زیرا مرگ برای ایشان مقوله‌ای است که همه عمر خویش را برای رویارویی با آن هزینه می‌کنند و هرگز آن را پدیده‌ای دفعی که همیشه هم نابهنگام می‌رسد

نمی‌شمرند، و مرگ و معاد را دو مقوله بس مهم می‌دانند که هزینه هنگفت یعنی همه عمر خود و نفس‌های خویش را برای آسانی آن بها می‌دهند و این است تفاوت امام روح الله الموسوی الخمینی علیه السلام با اکثریت قریب به اتفاق انسان‌هایی که تنها هنگامی مرگ را جدی می‌انگارند که دیگر راه گریزی نیست، و بسا مقدمات آن را از کف نهاده‌اند و مرگ در نگاهشان پدیده دهشتناکی است که هرگز توان توصیف آن نمی‌یابند، لیک او به‌سان مقتدای خود علی مرتضی علیه السلام کالبد تهی کردن را چندان خوش می‌داشت بیش از آنچه کودک پستان مادر را.

یادش در یادها

جانش در جان‌ها

و باورش چونان نهر انگبین، روان.